

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA FRANSA CARITATIVA.

Un periódich francés acabo de llegir una frase que m'ha omplert d'entusiasme. «Es millor acudir á la ajuda de una nació amiga per medi de la caritat que per medi de las armas»

«Ab la caritat s'elivian desgracias, s'evita que la mort s'ampari dels infelissos; las armas crean sempre novás victimas.»

Aixis parlan los nostres germans de la república francesa, ells que en los anys 1870 y 1871, destrosats per la Prussia y trahits per l'Imperi, no van trobar en tota l'Europa una sola mirada compassiva, una má resolta que 'ls ajudés á alsarse.

Y no 's limitan á las paraulas; de las paraulas passan á las obras, y á las obras bonas.

Van passarhi temps endarrera pels inundats de Szeguedin; y per lo molt que van fer llavors qualsevol hauria dit, al venir la catástrofe de Murcia, que la caritat francesa estava expremuda y que la Fransa 's trobava en lo cas de la persona que després de socorre á un pobre, se n'hi acosta un altre, y no té més remey que dirli:—«Deu l'hi fassa bé, germá.»

Y no obstant no es aixís: si molt varen fer llavors, es moltíssim lo que avuy preparan per socorre als inundats de Murcia.

En lo cap de la Fransa, en aquest Paris, qu' es segons diuen una ciutat tant pecadora; pero redimida sempre per la caritat, hi brilla la flama del geni; y del geni de l'inventiva que fá portentos. En lo pit de tot francés hi palpita un cor generós, un cor verdaderament republicá, inspirantse en los sagrats principis de la fraternitat.

Jo no hi vist may una nació més gelosa de la seva independència, més amant de la seva bandera, al propi temps que més sensible á las desgracias dels demés pobles.

La noticia de la catástrofe de Murcia va comórela, y si aquí, al repartir ab los inundats la nostra pobresa hém fet lo que podiam, perque siga com siga 's tractava dels de casa, á Fransa van á fer més de lo que deuen: una festa may vista ahont s'hi recullirán diners á gabadals; funcions á tort y á dret; suscripcions en tots los periódichs, y últimament un tribut pagat per totas las notabilitats de las arts y de las lletras, per medi de un número ilustringat del qual se'n tirarán centenars de milers d'exemplars destinantse 'ls productos al alivi dels inundats d'Espanya.

Es un poble civilisat que utiliza totas las ventatjes y totas las grandesas de la seva civilisació, en benefici de un poble vehí, més desgraciad qu' ell, que no podrà may pagarli aquest arranch de noblesa més que ab un etern agrahiment.

Quina diferencia entre 'ls temps en que encare 'l vapor y 'l telégrafo no havian dut de poble á poble, á més de las relacions y del contacte, l'amor, l'estimació y la fraternitat!

Llavors las alianças rompudas á cada punt per medi de las armas, eran l'únich enllás dels pobles.

Llavors la civilisació marxava ab la guerra y costava sanch, dol y llágrimas.

Llavors los odís internacionals se trasmetian á través de las centurias, y no hi havia una llágrima de condol que vingues á endolcir las grans desgracias que una nació sufria.

Avuy es la pau, es lo progrés, es la civilisació que derraman consols en abundancia, las que fan que las desdixas de un poble desgraciad conmoquin lo cor de las nacions estranyas; las que proclaman la fraternitat dels pobles.

Entre aquella república guerrera é inquieta del 93, qu'estenia á canonadas per tot Europa los grans principis de la Revolució francesa; y la república pacífica d'avuy, que propaga ab lo més comovedor exemple los principis práctichs de la fraternitat més pura, hi ha la mateixa distancia que media entre una imaginació extraviada per la febra, y un temperament viril, sanitó, segur de sas forsas y satisfet de sas virtuts.

En menos de un sigle hi ha l'espay de una civilisació que ha passat de l'edat de ferro á l'edat de la rahó y del sentiment: hi ha la purificació de un poble, que ve sent la vanguardia de la seva época, deixant la forsa bruta, per l'estreta de má afectuosa. Es un refinament de cultura.

¡Ah! Benehida siga la Fransa republicana, y visca eternament felís, ditxosa y próspera amparada á la sombra de sas redentoras institucions.

Los barcelonins pagarem tanta noblesa, pobremet si; pero ab una manifestació cordial y expon-tánea.

Representa aquí dignament á la generosa república francesa 'l seu cónsul, y Barcelona entera, dintre de pochos dias, se trasladará als peus dels balcons del consulat, dedicantli una brillant serenata.

L'obsequi s'está combinant y será digne per sa grandiositat, sino dels mérits de la Fransa, del agrahiment y de l'admiració de Barcelona.

Tenim un deute y l'pagarem: rebém un favor y hem de donar las gracias.

P. K.

SE VÁ ENNEGRINT.

ha acabat la guerra de Cuba ¡ey! al ménos aixís ho diuen; pero s'ha declarat la guerra entre 'ls ministerials. Al ménos aixís ho sembla.

Los nostres conservadors son al ball y han de ballar; han ballat valsos y schotis sense mareig, polcas sense entrebancarse, rigodons sense rompre las filas; fins han ballat galops, y galops infernals, sense caure, y ara l'orquestra preludia una americana, y tremolan y 's desconcertan.

Sembla impossible, y no obstant s'explica: l'americana que toca l'orquestra es precisament aquella que 's canta aixís:

«La Habana se vá á perder la culpa tiene el dinero...»

Y pèls conservadors l'Habana es la breva que 's fuman y la canya de sucre del presupuesto que ja fá prop de cinch anys que la mastegan.

Sempre havia cregut que tanta dolsor acabaria per ferlos cuchs.

Aixís ha succehit: avuy fins en Martinez Campos, fins en Cánovas que son homes que no s'espantan may, tenen cuchs, sobre tot quan veuen á n'en Romero Robledo.

Aquest pollastre s'ha ficat al cap que las qüestions de Cuba no s'han de resoldre de la manera que 'l govern vol y desitja y ha promés que 's resoldrian: ell té una idea y dos ingenis per falta d'un, un dintre del cap plé de recursos y un altre á Cuba plé de negres. Conta ab la fidelitat del seu esquadró, ab lo disgust dels diputats cubans, ab l'acitud de las oposicions contrarias també al govern, y sobre tot ab que á horas d'are ja es més conservador qu'en Cánovas.

En Cánovas volia excomunicarlo, y no ha pogut. Per tirar excomunionis es necessari ser un modelo de virtuts, un detxat de conseqüencia; y en Cánovas quan en Martinez Campos vá tornar de Cuba era enemich de las reformas, y per més que avuy s'arrepenteixi y mani y ordeni, 'l pollito sempre té 'l dret de gallejar y de dirli:

—D. Anton jo no faig més que pensar de la manera que vosté pensava; si vosté cambia segons lo vent que bufa, jo 'm planto.

Aixó es lo que l'hi diu, y en Cánovas se mossega 'ls llábis.

Pèl moment no s'ha trobat altre recurs que aplassar las qüestions: posarhi temps de per mitj y consell de cuixinera.

¡Bastarán aquests remeys! Ho dupto. Si volen contenir lo curs de un riu, construeixin una resclosa, y l'aygua vá muntant. Alsan la resclosa y l'aygua amunt sempre. Un dia 's cansan y l'aygua sobrix. Y sort encare que la resclosa no 's rebenti.

Ab rahó dia un periódich: «Si 'l govern estès segur de la victòria, no aplassaria la batalla. Un aplassament equival a una derrota.»

Sí: es cert; lo govern es com lo pobre Bertoldo: está condemnat á morir penjat; ha demanat la gracia de triarse l' arbre y no 'n troba cap que l' hi acomodi.

Pero quedarà penjat, no 'u duplin, y 'ls húsars d' Antequera formarán lo quadro.

P. DEL O.

Lo rector de Gironella es un gran orador.

L' altre dia dirigintse al seus feligresos, desde la trona vá recomenar ab molta instancia que de las *fabas* no habian de dirne *fabas*, sino *llegum grossa*.

¡Apreta!

A Sant Hipòlit de Voltregá succehí 'l dia de Tot-sans un fet que vaig á explicarlos. Los coros de Manlléu y de Sant Hipòlit y una orquesta, mediant permís de l' autoritat local y del rector, tenian l' intent de portar una corona sobre 'l sepulcre del mestre de cant Joseph Martí.

L' hora senyalada era la de las dos de la tarde; pero per haver hagut de passar lo Ter ab una barca no arribá la comitiva á Sant Hipòlit fins á las tres ó un quart de quatre. Lo cementiri era tancat, y en vá buscaren al rector y al arcalde.

Lo rector era á la igllesia. Un missionista predicava contra la *Campana de Gracia*, anyadint que ja sabia que molestava als dimonis del coro; pero que 'u feya expressament y que tinguessin paciencia.

Aquesta animositat contra 'l coro no es nova. Cassos s' han vist de coristas als quals s' ha negat l' absolució no més que perque formavan part del coro.

Los negres que ván pendre part en la insurrecció, han quedat libres; los negres que ván mante-nirse fiels quedan esclaus.

Tambè molts militars que ván passarse als carlins, avuy rumbejan ascensos; y molts que ván combatre'ls están de reemplás.

Una cosa es la justicia en general, y un' altra la justicia particular dels conservadors.

Lo número anterior de *L' Esquella de la torratxa* publicava un magnífich retrato de D. Joseph María Muñoz, l' home caritatiu per escelencia que vá donar una quantitat tant notable pels inundats de Murcia.

L' Esquella ho entèn. Més val publicar lo retrato dels homes caritatius, que 'ls dels que adquireixen gloria á costa de las costellas del próxim.

Los húsars s' han pronunciat contra 'l govern. Y 'l govern deuria, segons concell dels més ardorosos, treure'ls de la nómina, qu' es com si diguessim sitiarlos per fam.

Encare que llavors los amichs de 'n Romero Robledo respondrian sempre: — Los húsars moren; pero no dimiteixen.

En l' article de fondo del present número recorde que 'ls parlo de la gran publicació que á benefici dels inundats de Murcia ván á emprendre 'ls més notables artistas y literats de Fransa.

Are no 'ls dirè res més sino que 'ls que desitjan possehir aquesta obra notable, passin nota dels exemplars que vulgan á la llibreria de 'n Lopez, á fi de fer lo pedido. L' exemplar valdrá á Fransa no més que una pesseta, y es de creure que enviat aquí á Espanya no puji gran cosa més.

Adquirintlo ajudarém als de Murcia y pagarém un tribut de adhesió als francesos.

A Bélgica 'ls bishes han acordat negar los sagraments:

Primer: als pares qu' envian los seus noys als estudis no regentats per un capellá.

Segon: als noys que hi assisteixen.

Tercer: als mestres que 'ls ensenyan.

Aixó sembla l' excomunió llansada per tot lo clero de Catalunya sobre la *Campana de Gracia*.

Están excomunicats los que la venen, los que la compran y 'ls que la escribim.

Pero aquestas excomunions fan l' efecte de l'

abono en un camp: la cullita es bona, lo tiratje augmenta. A las escolas laicas de Bélgica no 'ls hi faltava més que aquest ausili.

Diálech entre un pagés y un capellá, belgas tots dos.

—Estás condemnat, diu lo capellá, no tindrás eap sagrament.

—¿Y 'l batisme?

—¡Oh! aquest ja no s' esborra.

—¿Y la confirmació?

—Tampoch.

—¿Y 'l matrimoni?

—Com que are ja ets casat...

—Donchs bueno, jo renuncio á tots los altres...

—¡Infelís! L' infern t' espera.

—Está bè: si vostè 's mor primer, fássimhi puesto; perque si jo 'm moro de fam espiritual, es simplement perque vostès han tingut la gracia de tancar la botiga.

Lo *Liberal* de Madrid vá publicar aquest dia un estat molt curiós de la premsa madrilenya. D' ell resulta que 'ls 4 periódichs independents que 's publican tenen 6,477 lectors; los 14 liberals-conservadors 14,601; los 4 constitucionals 4.912; los 2 moderats 2,153; los 3 ultramontans 11,938, y 'ls 9 demócratas 71,808.

Es á dir, los periódichs demócratas no més tenen casi doble número de lectors que tots los altres reunits.

Y encare dinhen que la democracia es morta.

Aixó es una especie de sufragi universal: aquí no hi ha trampas com á las eleccions conservadoras: qui vol llegir ha de pagar la suscripció, y ha de saber de lletra.

De modo que la democracia tè la majoria del número y la majoria de la inteligencia.

Lo nostre estimatamich D. Manel Moliné dibuixant admirat distintas vegadas pels lectors de la *Campana de Gracia*, ha tingut la immensa é irreparable desgracia de veure morir, després de una cruel malaltia, á la seva filla, jove de 20 anys, hermosa, instruida bonayadmirada detotsquantsla conexian.

No hi ha dolor més immens que 'l de un pobre pare en aquestas circumstancias. Servéixili de lenitiu al menos la part que preném en son just desconsol.

L' Ajuntament de Madrid sembla que vol gastar-se dos milions en festas, lo dia del casament del rey.

Quantas llágrimas no podrian aixugarse ab aquests dos milions!

Pero es precis alegrarnos y hem de riure á pesar nostre.

Al Ateneo lliure comensará aviat la *tómbola*, ó rifa de un sens fi d' objectes recullits á benefici dels inundats de Murcia y dels inundats de casa, es á dir: dels treballadors sense feina.

Lo que s' ha recullit es molt y molt bè. No hi faltarán aficionats que 's presentin á tentar la sort. Desde luego jo soch un.

Hem de rectificar un petit detall sobre la negativa del nostre corresponsal de Martorell á vendre la *Campana de Gracia*.

No es exacte que s' hagués quedat á casa seva lo paquet de *Campanas* d' avuy fá quinze dias. Mal podia quedarshi en quan no las hi varem remetre, pel motiu d' haverse donat de baixa la senmana anterior. Pero 'n es que molts dels nostres lectors ván rebre junt ab un altre periódich la noticia falsa y maliciosa de que la *Campana* havia sigut suspesa y tardaria á tornar á sortir.

Amants de la veritat rectificuem l' inexactitut comesa.

Y á propòsit de Martorell, aquest dia 'l Bisbe vá visitar la vila, y l' Ajuntament democràtic vá rebre'l en una escola, y l' arcalde y 'ls concejals varen besarli l' anell ab la major devoció.

Are no falta sino que 'ls concejals y l' arcalde excomuniquin á la *Campana de Gracia*.

No estranyin qu' encare 'ns recordém de la visita de 'n Cánovas á Barcelona.

La lámina que bublicuem avuy havia de sortir á mediats del últim mes; pero 'ls aiguats de Murcia, Alicante y Almeria van fer que la guardessim, obligats com estavam á alentar avants que tot la campanya de la caritat.

Avuy la reproduhim com un recort de aquella memorable visita.

La Societat coral *La Camelia* de Gracia dona avuy dissapte un ball á benefici dels treballadors sense feyna, ab l' agradable circumstancia de que ningú cobra, ni l' orquesta, ni 'ls coros, ni 'l dueny del local.

Benehida siga la caritat!

BRUMAIRE.

Lo cel está ennuolat...
Si la Europa passa crisis,
nostra Espanya 's mor' de tísis
y ara lo seu fi ha arribat.

Quan lo vent comensa ja
á arrancar fulas als arbres,
los tísis quedán cadávres;
ara Espanya 's morirá.

Per tot se venhen senyals
de que 'l desenllás s' acosta.
La mort ha guanyat la posta...
¡Ay, ay! ¡Que n' estém de mals!

Cuba tota está enfosquida
per boyras que la cubreixen:
se senten veus que exigeixen
y altres que diuhen: ¡mentida!

Uns eridan:—Som fills d' Espanya
y volém drets com allá.—
Altres contestan:—¡No, cá!

Qui 'us ha dit aixó 'us enganya.—
Y 'l cel va sent més espés,
l' horisont queda cubert...
l' isla entre boyras se pert...
Tot es negre; no 's veu res.

Si aquí no estém com allí,
no se n' hi falta pas gayre;
sempre corrent més mal ayre
sempre avuy pitjor que ahí.

A cada punt un ramor,
á cada punt un misteri:
tot 'hom mira 'l ministeri...
y 'l ministeri tè por.

La situació 's fa pesada;
si 's respira es ab pron pena;
l' atmósfera está molt plena.
¡Ay, que foscal! ¡Ay, qu' embromada!

Lo treball jeu y fa festa,
la mariea busca cranchs,
lo diner cova á n' als banchs
y ara tren lo nas la peste.

Casi niagú pot menjar,
tenim á sobre l' hivern,
y per xo 'l senyor govern
no 's descuyda de cobrar.

¡Está clar! Lo interessant
es que no faltin dinès...
y que 's perdi lo demès.
¡Ay, com se va ennuolant!

La Hisenda no tè ni un clau,
lo país ni una cabota;
lo govern ¡pobret! no 'u nota
y ronca com un babau.

Cada dia ménos guany
y cada dia més gastos...
Venguém fincas, venguém trastos,
y acém deixant passá 'ls anys.

Quan quedém ben escurats,
¿qu' empeyarém? ¿que farem?
¿de quin modo 'ns mantindrem...?
Veja, estém molt emboyrats.

Ni una llum, ara com ara,
nos diu lo bon camí hont es;
hasta 'ls fanals dels carrés
sembla que fan mala cara.

L' horisont de la política
está tot fosch y embromat:
may, may havíam passat
una situació més crítica.

¿De quin modo 'n surtirém?
Jo crech que som al calaix.
Boyras dalt y boyras baix...
¡Ay, quantas boyras...! Veurém.

C. GUMÀ.

n periódich religiós francés *Le Pelerin* que vol dir *«Lo Pelegrin»* publica un anunci digne de l' *Arsenal de la devocion*. Una cosa 'ls advertiré y es que *Le Pelerin* s' escriu en serio.

Diu aixís aquest anunci traduhit al castellá:

hit al castellá:

INDICACIONES PARA LOS VIAJEROS QUE SE DIRIJAN AL PARAISO.

Salida, á todas horas.—Llegada, cuando Dios quiera.

Precio de los asientos:

Primera clase: Abnegacion por el Sagrado corazon de Jesús.

Segunda clase: Confianza en el Sagrado corazon de Jesús.

Tercera clase: Resignacion en el Sagrado corazon de Jesús.

AVISOS:—1.º No se dan billetes de ida y vuelta.—2.º No habrá trenes de recreo.—3.º Los niños que no tengan el uso de la razon no pagarán billete y viajarán en el regazo de su Santa madre la Iglesia.—4.º No se admite otro equipaje que el de las buenas obras.—5.º Se toman pasajeros en todas las estaciones del tránsito.

* * *

Los neos tant á Fransa com á Espanya entran de plé dintre de las obras de misericordia:—«Benventurats los ximplés, etc. etc.»

Tenen una idea del Paradís tant especial, que son capassos aixis que hi arribin de tocar la barbeta al Pare Etern, com si fós l' amo de un hostal.

Entre las festas que volian fer á Fransa per recaudar fondos á benefici dels inundats de Múrcia, s' hi contava la celebració de una corrida de toros. Lo govern vá prohibir aquest espectacle per massa sanguinari.

Lo qu' es no coneixen las cosas. Poch saben los francesos que hi ha un medi de matar toros sense punxarlos. Basta que 'ls hi llegeixin un article dels que publica 'l *Cerreo Catalan*, y cauhen á terra morts de fástich.

Lo que pensan los nostres conservadors sobre las reformas de Cuba.

Los nostres governants avants que tot son malaguenyos, es á dir: del país de la canya de sucre. Volen la llibertat dels fardos y l' esclavitut de la canya.

En materias de cotó son libre-cambistas; en materias de sucre proteccionistas. Per declarar de cabotatge 'l comer ab las Antillas, Cuba no es Espanya; are per enviarhi á algun amich ó parent extenuat á engreixarshi á costa del presupuesto, Espanya es Cuba.

Paraulas de un periódich canovista:

«Cada dia es més gran en Cánovas.»
Al veure que 'l mónstruo va creixent cada dia ¿que volen que 'ls diga? Jo fins tinc por que no cabrá dintre de la sala de sessions del Congrés, y que haurá de treure 'l cap per una de las claraboyas.

A Marsella s' ha celebrat un *meeting* socialista. Gran alarma entre la gent conservadora; no per que ells creguin que certas bufonadas tingan cap importancia, sino per que 'ls convè fer veure qu' están alarmats.

L' eminent Littré 'ls coneix molt bè, quan diu:—«Son una gent aquesta, que per riure 's fan pesigollas á sí mateixos.»

¿Qué passa á Madrid ab motiu de las reformas de Cuba?

Que ningú s' enten.
Al sigle XVI en las guerras de Italia hi havia capitans que tenian gent á sou, y una vegada combatian per Espanya y altres contra Espanya, ab tanta versalitat, que acabada la batalla, la gent preguntava:—Y bè ¿qu' hem de fer? ¿Hem de cridar viva Espanya ó mori Espanya?

Aixó es lo que passa are mateix.—Y bè, diuhen certs canovistas, hém de cridar ¿viva en Martinez Campos ó viva en Romero Robledo?

Aquesta es la noblesa, la lealtad y sobre tot la suprema inteligencia de la gent conservadora.

L' Alcalde de Suria ha fet un pregò:

Lo pregò del Alcalde de Suria, deya: «Ningú podrà matar tocino, si avants no envia al alcalde una mica de fetje, una mica de perdiu, y un tall de llofilló.»

Are vostés calculin com se pot fer això de extreure de un tocino una mica de fetje, una mica de perdiu y un tall de llofilló, sense matarlo; y si troban la manera, jo influiré en que 'ls nombrin arcaldes de Suria.

Conversa entre una nena y un jove:

Lo jove:—Ay Adela, vaig veient que l' abolicio de l' esclavitut es impossible.
La nena:—¿Cóm s' entén!

Lo jove:—Si, es imposible: mentres hi haja joves enamorats com jo y nenas hermosas com vosté, hi haurá esclaus.

Traducció de un periódich de Madrid:

«Los conservadors han comensat á excomunicarse 'ls uns als altres.»

»Los de 'n Romero declaran condemnats als del govern.

»Los del govern declaran condemnats als de 'n Romero.

»Se tracta únicament de saber quins d' ells venen lo verdader turró de Gijona.

»O millor dit quins d' ells se 'l menjan.»

—Los Canovistas ajudarán á n' en Martinez Campos, deya un partidari del general.

—Sí, es cert, contestava un canovista, l' ajudarem..... á caure.

Un qüento que publica 'l *Globo*:

Feya poch temps que s' havia construït lo gran sortidor de la Puerta del Sol de Madrid, y un fulano una nit vá ficarse á dintre, anant á seure's al péu del raig.

—Ep! l' hi digué un guarda municipal, tinga la bondat de sortir.

—No 'm dona la gana.

—Miri que 'l portaré prés.

—Bueno, fiquis á l' aygua per agafarme.

Lo municipal pensant ab lo bany que hauria de pendre, arronsá las espatillas y girá l' esquena.

Tal es lo que succeheix ab en Romero Robledo.

—Miri que l' excluirém del partit, l' hi diuhen.

Y ell respon:—Apa macos, fiquinse á l' aygua.

Un periódich carlí vá publicar una frase enal·tint als tirans.

«Benehits sigan los tirans, deya, que 'ns guardan la butxaca.»

Debia an yadirhi un complement: «Que 'ns guardan la nostra butxaca y 'ns reparteixen la dels altres.»

Aixó seria més carlí.

Un A.....

Dèu va fer en sols sis dias
Lo món, y als set descaussá.
Donchs jo sé alguna persona
Que sens ser de bon tros tant
Ha fet en iguals sis dias
Cosas molt més colossals.
Dilluns, era un noy d' estudi;
Dimars, eraja un lletrat;
Dimecres feya proclamas;
(Per cert que era lliberal)
Dijous, diputat ja n' era
(Revolucionari! ¡Es clar!)
Divendres, era ministre!
(¡Quí ho diria! ¡Restaurat!)
Dissapte, 'l tenim ¡¡un Mónstruo!!
Qu' hasta á l' Europa ha assombrat!
Y per fer com Dèu vá ferho
Diumenje vol descansar.
¿No 'ls hi sembla que aquest home
Mereixeria ser sant?

Sasac.

Un periódich d' ensenyansa que defensa al govern, anuncia la vacant de una escola dotada ab 75 pessetas annals. Es dir un mestre dotat ab 25 rals cada mes.

Un periódich de Madrid calcula si aquest mestre pot al menos fer la vida de canari y escriu lo següent presupuesto:

País.	1 quarto.
Escarola dematí y tarde.	1 »
Terrossets de sucre.	2 »
Lloguer de la gabia.	2 »
Gasto de canyetas y limpieza diaria.	2 »
Total.	8 quartos.

Ab 25 rals al mes no n' hi ha prou: consti que á Espanya hi ha mestres que ni siquiera poden fer la vida de canari.

Ara se han inventat uns plats ab anuncis al fondo.

Es un gran sistema, dat que no hi ha ningú que menji sense tenir los ulls al plat.

Pero calculin qu' un dia menjan una cosa á disgust ó s' atipan massa y 's troban qu' en lo plat hi ha 'l següent anunci:
«Vomitiu infalible.»

Una alegoría.
Cada cop que sento parlar del general invencible

y del mónstruo de l' edat present se 'm representa l' alegoría de Sant Jordi.
Sant Jordi mata l' aranya.

Tercera relació de las quantitats y objectes rebuts pels inundats del Sudeste de Espanya, que donem sens traduir per falta de temps.

Torném á demanar á nostres lectors, que 'ns dispensin no donguém xaradas, geroglífichs y demés, durant los números que tinguém que donar relació dels diners y objectes rebuts pels inundats.

Suma anterior. . . . . 876 Rs. 74 Cént.

Recaudado por la comision del Pueblo de Vallirana 988 reales 24 cént. —Una planchadora de Gracia, lectora de *La Campana* entrega diez y siete gorras, tres camisas, un saco, tres fajas, dos culachos para criatura, un saco de invierno para niña todo usado.—Coloma de Basanabis, cinco vestidos, una capita, tres delanteras, tres pantalones, cinco camisas, dos chambras, una camiseta, dos enaguas, seis pares de medias, dos pañuelos, dos babaderos y unamanteleta, todo de niña y además 20 rs.—José Iglesias, un chaleco y un chaqué casi nuevos de paño negro.—Un bulto recibido de Manresa con las iniciales J. M. conteniendo una manta nueva, una americana usada, dos sacos de niña, un par calcetines, un par polacas, cinco chalecos, cinco pantalones, una bata, dos sayas, un embalaje y una gorra catalana.—Un bulto recibido de Manresa con las iniciales J. D. conteniendo, un chaleco un patalon y dos americanas usado.—Un liberal de Capellades manda en carta fecha 31 Octubre (en sellos) 10 rs.—En pobre hijo predilecto de Darnius manda en carta fecha 1.º Noviembre (en sellos) 2 rs.—Juan Turull de Sabadell remite en carta del 2 Noviembre (en sellos de correo).—Ernesto Vellve-Sastre, entrega seis chalecos nuevos.—Federico Ferran Gabaldá de Vitoria, manda en carta fecha 3 Noviembre una libranza del Giro mútuo de 20 rs.—Un lío recibido por el carril de José Borrás de Blanes, conteniendo un pantalon, dos americanas, un delantal, unas medias para niño, unos calcetines de hombre, una gorra, una camisa, una bata, unas sayas usado, unas botas nuevas para niña, un par de botas y zapatos para muger.—Valentin Reguan de Navarces, manda 38 rs. distribuidos en la forma siguiente:

Pedro Martin Coca, 4 rs.—Valentin Escayola, 4 rs.—Valentin Reguan, 8 rs.—Sebastian Bertran, 4 rs.—Juan Matamala, 4 rs.—Domingo Soler, 2 rs.—Francisco Ventura, 10 rs.—Valentin Soler, 2 rs.—Recibida una caja cerrada con las iniciales M. B. y C. M. y una nota en la que se dice que contiene, tres camisas hombre, cuatro camisetas de lana, dos camisetas punto de algodón, cuatro calzoncillos punto de lana, cinco calzoncillos de algodón, tres pantalones de paño, cuatro chalecos, dos de paño y dos de piqué, una levita, un pardedú, una gorra de paño, una barretina, dos refajos, un saco de señora, diez calcetines de algodón, un pañuelo de lana y tres corsés todo usado.—Benito Tudó, un lío ropa conteniendo, un chaleco, tres camisas, dos pantalones y una americana de hombre, dos faldas y dos sacos de muger, cuatro pares de calcetines de hombre, cuatro de niño, una corbata, dos pares de botitos todo usado.—Rafael Torrents, 4 rs.—T. G. Perez remite un lío y una nota en la que dice que contiene; una camisa y un chaleco de hombre, tres pañuelos lana dos, docenas de gorras, 7/3 pares de medias, dos ceñidores de cabeza, cuatro vestidos de piqué de niño, tres camisetas y cuatro chambras de niña, dos ceñidores de cabeza para señora, dos pantalones de niña y un paquete de hilo madejas todo nuevo.—Luisa Seberach, 20 rs.—Juan Santasusana, 20 rs.—Vicente Corten, entrega dos reales uno para las desgracias de Murcia y otro para los trabajadores de Barcelona sin trabajo 2 rs.—P. P. Un sobretodo, una capa madrileña y un pañuelo todo usado.—Un obrero de Rubi, lector de *la Campana* 10 rs.—Un campesino asturiano de Oviedo remite en sellos de correos 4 rs.

Suma total. . . . . 2018 rs. 98 cént.

(Continuará.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Pere Sesquixxa, N. S. P., Inglés del Masnou y Anton Xirinola.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans J. Ferrat, B. E. Rosés, P. Fábregas, J. D. Trillas, Vicens Sastre, J. Viñolas, Just de noms y de fets, Samaritá, Borrego de Cardedeu, Pere de la Malura y Magricias.

Ciutadà Diótrine «Sant Feliu de Guixols»: Per demostrarlhi que no es exacte lo que l' hi han dit respecte á la «Saceta» farém que aquest periódich 's venji de las estranyas ocurrencias de aquesta vila. Nosaltres no podém parlarne per falta d' espay.—J. Novici: La noticia té poch interés, quan ne fassa de més crespas ne parlarém.—Blay Blanch: Alguns epigramas sen massa verts: algun altre l' aprofitarém.—Sasau Tindrém pre-sent la seva demanda respecte al calendari; la faulta está més millor.—Un del Masnou: Aceptém los geroglífichs.—E. R. y F. Idem lo que vosté 'ns envia.—S. Sanjoan: Publicarém l' escala; pero res més.—Anton Bruticias: En primer l' och devém dirli que ningú té obligació de fer caritat; aquestas cosas s' aplaudixen quan surten del cor; pero nos poden censurarse per que ne son obligatorias.—Pau Colom: En lo próxim número parlarém del Sr. Rector; la poesia es bastant incorrecta.—Boraventura: Publicarém la conversa.—F. Llenas y B: Aceptém los epigramas; pero l' hi supliquém que no 'ls repeteixi per no exposarnos á insertarlos dugas vegadas. Además no es necessari repetir res, per que tot lo que val ho guardem.—Noy del Bogatell: Publicarém lo geroglífich.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

RECORTS DE LA VISITA DE D. ANTON.

—Condesa, tinch una viva satisfacció en veure que m' enganyavan; m' havian suposat qu' estavau á las portas de la mort.

—Y es la pura vritat; pero 'ls méus curanderos s' han empenyat en que m' aixequés per rébrel..... apesar de que 'ls metjes creuhen qu' aixó pot serme funest.